

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ คือการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา พร้อมทั้งศึกษาระดับความกังวลใจและระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ และศึกษาเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาล 3 แห่ง สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในนครหลวงกรุงเทพธนบุรี เป็นชาย 188 คน หญิง 179 คน รวม 367 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความกังวลใจของ ฟูกลันน์ พรรชนะแพทย์¹ ซึ่งแปลและดัดแปลงจากแบบทดสอบความกังวลใจในการสอบสำหรับเด็ก (Test Anxiety Scale for Children) ของ ซาราซัน และคณะ ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้จากการทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ของแบบทดสอบนี้ เท่ากับ .76 แบบทดสอบนี้เป็นประเภทให้

¹ฟูกลันน์ พรรชนะแพทย์, เรื่องเดิม.

ตอบรับหรือตอบปฏิเสธ มีทั้งหมด 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน

2. แบบสอบถามแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เซอร์แมนส์² ซึ่งผู้วิจัยและนิสิตปริญญาโท แผนกจิตวิทยาอีก 3 คน ได้ร่วมกันแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้จากการทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ของแบบสอบถามนี้เท่ากับ .83 แบบสอบถามนี้เป็นประเภทให้เลือกตอบ มีทั้งหมด 29 ข้อ คะแนนเต็ม 29 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความกังวลใจ กับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิง นักเรียนชาย และรวมทั้งหมด ขึ้นก่อนนำคะแนนดิบของความกังวลใจ และแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย โดยใช้การทดสอบค่า (z) (z-test)

ขั้นสุดท้าย นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบความกังวลใจมาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ เพื่อหาความแตกต่างระหว่างแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจสูง ได้แก่ผู้ใดคะแนนเหนือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ ได้แก่ผู้ใดคะแนนความกังวลใจต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ต่อจากนั้นหาค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูง และของนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ แล้วนำมาเปรียบเทียบกันโดยใช้การทดสอบค่า z (z-test)

²Hubert J.M. Hermans, loc. cit.

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้คือ

1. ความกังวลใจกับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชาย หรือของนักเรียนหญิง และรวมทั้ง 2 เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ความกังวลใจของนักเรียนชาย กับของนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิง สูงกว่าของนักเรียนชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
4. แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับของนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ ไม่ว่าจะเป็นักเรียนชาย หรือนักเรียนหญิง หรือรวมทั้ง 2 เพศ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ความกังวลใจไม่มีความสัมพันธ์กับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ซ้ำอีก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการวิจัยครั้งนี้
2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรจะควบคุมองค์ประกอบทางด้านสังคมวิทยา (Sociological Factor) ของกลุ่มตัวอย่าง เช่น สภาพของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ และอาชีพของบิดามารดา เป็นต้น เพราะตัวแปรเหล่านี้ อาจจะมีอิทธิพลต่อระดับความกังวลใจ และแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบความกังวลใจกับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างเด็กในชนบท กับเด็กในนครหลวง ว่าจะมีระดับความกังวลใจและระดับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันหรือไม่

4. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ระดับสติปัญญา สัมฤทธิผลทางการเรียน วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา เป็นต้น

5. ในการศึกษาเรื่องความกังวลใจ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ครั้งต่อไป ควรจะใช้เครื่องมือในการวิจัยที่แตกต่างไปจากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับลักษณะ และระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัย